

ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Η προέλαση του χρόνου

Το **νέο μυθιστόρημα** της **Σώτης Τριανταφύλλου** παρακολουθεί **τρεις γενιές** και μια αρμαθιά **οικογενειακών προσώπων** στη **Φωκίωνος Νέγρη**

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΡΗΣ

Με το καινούργιο της μυθιστόρημα με τίτλο *Ακου το λιοντάρι* (εκδ. Πατάκη) η **Σώτη Τριανταφύλλου** εγκαταλείπει τις παλαιότερες περιπλανήσεις της σε ξένες επικράτειες, εστιάζοντας τον φακό της σε ένα σαφώς αθηναϊογραφικό θέμα, που δεν είναι άλλο από τη ζωή και την εικόνα της Φωκίωνος Νέγρη κατά τη διάρκεια της τελευταίας πενήκονταετίας. Εικόνα εξαιρετικά περίπλοκη και σύνθετη: από τη μια πλευρά η αστική και κοσμοπολίτικη ατμόσφαιρα, αναμεμιγμένη με έναν αδιόρατο επαρχιωτισμό, από την άλλη η παρακμή και η έκπτωση με την αδυσώπητη πάροδο του χρόνου (όπως γίνεται πάντοτε με τον χρόνο). Τοποθετώντας το αφηγηματικό της παρόν μεταξύ 2017 και 2023, η συγγραφέας παρακολουθεί τη Φωκίωνος Νέγρη μέσα από την αποσπασματική ιστορία τριών γενεών. Ιστορία που στρέφεται γύρω από την οικογένεια των Λεοντάρηδων: του Χρήστου Λεοντάρη και της συζύγου του, των γιών του Ηλία και Σαράντη (μαζί θα δούμε τις γυναίκες τους, Μυρτώ και Μάντυ), της Καρολίνας, αδελφής της γυναίκας του Χρήστου, και των παιδιών τα οποία έπονται.

Το φόντο του βιβλίου θα μπορούσε να θεωρηθεί ιστορία της ροκ οκνηής και, σε μικρότερο βαθμό, του κινηματογράφου, της λογοτεχνίας και της μαζικής κουλτούρας (αναφορές που έχουμε ξανασυναντήσει στην πεζογραφία της Τριανταφύλλου), αλλά, όπως κι αν το εξετάσουμε, αυτά τα στοιχεία δεν μας απομακρύνουν από τη λογική του φόντου ή της υπόκρουσης. Δεν ξέρω καν αν το μυθιστόρημα έχει κεντρικούς χαρακτήρες. Μήπως είναι καλύτερο να πω μια αρμαθιά οικογενειακών προσώπων, που σχηματίζουν μέσα από τις αντιφατικές σχέσεις και τις πολυεπίπεδες συγκρούσεις τους (ενδογενεακές και μη) ένα χρονικό ψηφιδωτό χωρίς κέντρο; Δεν πρόκειται επίσης για μυθιστόρημα πόλης διότι η Φωκίωνος Νέγρη δεν επιδρά αποφασιστικά στις επιλογές των ποικιλόνομων πρωταγωνιστών (και όσων δεν κατονομάσα), μολονότι είναι παρούσα στις περισσότερες.

Η σκυτάλη στους καπνότες

Με ένα μυθιστόρημα που δεν επιζητεί να επιβάλει το παραμικρό στον αναγνώστη, λόγω της αφηγηματικής δομής που μόλις σκιαγράφησα, αποφεύγοντας ως εκ τούτου και το οποιοδήποτε νοσταλγικό αναμύσσημα, η Τριανταφύλλου επικεντρώνεται σε δύο πρωτίτως μοτίβα: το ένα είναι ο θάνατος (και όχι μόνο του Ηλία), που αποτελεί το εκ των ουκ άνευ αποτέλεσμα της προέλασης του χρόνου, και το άλλο το πέρασμα της σκυτάλης στους καπνότες, όπως προκύπτει με την επιθυμία που κατακλύζει τη Μάντυ για ένα δεύτερο παιδί σε μέση ηλικία ή με την επαγγελματική ενηλικίωση του γιατρού τον οποίο συναντάμε ακόμη σε άγουρη φάση στο νοσοκομείο όπου μεταφέρεται ο Ηλίας πριν από τον θάνατό του.

Και είναι δείγμα συνέπειας προς όσα είδαμε νωρίτερα η επιμονή της Τριανταφύλλου να μη θελήσει να προκαταλάβει και εδώ κανέναν: ο θάνατος θα έρθει νωρίτερα ή αργότερα και ας λείψει οιαδήποτε μεμψιμοιρία γι' αυτόν. Όσο για τις νεότερες γενιές, θα αναλάβουν κι αυτές τα ήνια – όπως κι αν τα αναλάβουν.

Στο μεταξύ, χρειάζεται να ζήσουμε, όλες οι ηλικίες, όσο το δυνατόν καλύτερα. Πολλώ δε μάλλον όταν κάτι τέτοιο μάς το δείχνει η λογοτεχνία, όπως πολύ ωραία το κάνει η Τριανταφύλλου στο *Ακου το λιοντάρι*.

Στο τελευταίο μυθιστόρημά της η Σώτη Τριανταφύλλου δεν επιζητεί να επιβάλει το παραμικρό στον αναγνώστη, αποφεύγοντας παράλληλα και το οποιοδήποτε νοσταλγικό αναμύσσημα

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
Ακου το λιοντάρι
Εκδόσεις Πατάκη, 2023, σελ. 352, τιμή 17,70 ευρώ